

R. P.
PETRI BLANCHOTI
 ELOGIVM.

NVITAT operis quod in publicum damus ipsa necessitas, vt quam habet apud nos Blanchoti memoria venerationem, ea per nos quoque transmittatur ad externos, apud quos non minor esse potest Autoris quam operis gratia, si quem à scripto fructum capere possunt, exquirant etiam ab exemplo. Natus est Blanchotus Lutetia Parisiorum, quæ vt Gallici sedes imperij, sic & bonarum Regia est literarum, magnorumque ingeniorum mater &ATRIX, quibus hic noster non numero magis accessit quam merito. Natalitius dies fuit qui quartus Februarii ann. 1599. Parens vterque supra fortunam, quæ tenuis fuit & honesta, insigni morum probitate ac pietate semper enituit. Pater nomine Sebastianus è Senonensi agro in urbem immigrauerat vbi domum sibi familiamque arte ac ingenio constituit. Mater etiam nûm superstes & octogenariâ maior, nomen illi Ioanna Guinguand, viuida & robusta senectute nos sinit ambiguos cur tam breui ætate filius consumptus est. Quanquam eius testimonio certi sumus tam dubiâ & afflictâ sub primos annos valetudine illum laborasse, vt de vita non semel in peius Medici iudicauerint, nec firmiorem multò fuisse adolescentiam, frequentibus illam morbis & grauibus intercisam, quos inter maiorem quam præ ætate patientiam ipse semper exhibuerit. Sed alia certè animi & ingenij quàm corporis conditio. Erat nimirum illi calidum & æstuans ingenium, irrequies & infatigabilis animus, vt inde frangi corpus ac deponi nemo non intelligeret. Abstrahi tamen à literarû studio non potuit, quarum erat tam audius vt mallet sine cibo & potu perstare, quàm ab illis tantisper abstinere. Curabant igitur magistri apud quos operam ponebat, vt intempestiuo & immodico ardori saltem moderarentur, & ex aliorum tarditate illius appropriationem celeritatemque retardarent, plus enim ipse in diem quàm per totam cæteri hebdomadam promouebat. Ex hoc factum vt è Scholis ad audiendos insigniores verbi diuini præcones sæpius diuerteret, ac iam tum scripto conciones exciperet quas audierat, sæpius etiam apud domesticos imperatâ per magnam importunitatem audientiâ recitaret, tam modulato vocis tono, tam præsentî memoriâ vt ab his indiciis quò esset indoles illa euasura satis appareret. Atque huic studio & reliqua vitæ ratio moresque ipsi respondebant. Sensus illi castimonix ab ipsâ vt ita dicam naturâ haustus acceptusque inerat, vt nihil dictu fœdum ac turpe ab ipsa pueritia audire sustinuerit, tantum abest vt verbum ei aliquod minus castum aliquandò exciderit. Petulantes ac lasciuos (vt fere fit) condiscipulos suâ præsentîâ in officio continebat, ea tum scilicet fuit morum grauitate vt eum omnes planè reuererentur. Itaque domestici famuli ferre licentiam non potuit qui ad aures illi turpia suggererat, egitque cum patre vt continèd ille domo pelleretur, sin minus abiturus ipse, vt lasciuus nebulonis contubernium effugeret. Quod tempus è studiis reliquum erat, impendebat totum orationi aut grauibus curis & indole suâ dignis siue acta sanctorum priuatum relegens, siue opere ipso præstans quod legerat. Inter hæc de perpetuo vitæ statu deliberans animum ad religiosam professionem adiecit, captoque consilio & interrogata conscientia (quanquam & æqualium quorundam exemplo quò-